

mert a gazdag embernek csunya lánya nincs, széppé teszi a sok bankó; Rósa Izsó dr.-t a sok babér, az ő *Thervadthatatlan érdemei* teszik széppé s még ha legcsunyább volna, akkor is szép volna. A szegedi iparosoknak egyöntetű óhajta, hogy legyen, hogy Szegedet a parlamentben Rósa Izsó dr. képviselje.

Lövész Antal beszélt ezután és *Cicatricis* Lajos dr. főispánra üritette poharát, majd *Márki Imre* dr. mondott élénk tetszéssel fogadott ötletes, hatásos beszédet, amelyben kifejtette, hogy *Rósa Izsó* dr. munkásságát eddigi ténykedéseivel országos jelentőségre emelte. A harmóniát — amint mondotta — *préda éhes kalózok akarták megzavarni zavaros áramlattal, bombavető bujkáltak a sötétben*, ahonnan az igazság fénye riadva menekült. *Hitszegő árulók*, akik a nemzeti munkapárt politikai és erkölcsi tisztaságát akarták bemocskolni, *álarcos lovagok és álde-mokraták álltak össze*, de a bizalom csakhamar megrendült *a felvilágosodottság őrtüzeinek minimaxjaiban*. Le a kalapot, le a cilindert és le a zsírfoltos kalapot is *Rósa Izsó* dr. előtt, aki szellemének kiválóságával a szellem arisztokratái közé emelkedett, aki fáradhatatlan munkásságával bebizonyította, hogy a demokraták mintaképe s akit most, félszázados tevékenysége után, mint a társadalom ékkövekké kirakott koronáját Szeged politikailag intelligens választó közönsége helyezi arra a piedesztálra, amelyen legméltóbban ő foglalhat helyet.

Fejős Ferenc szólalt föl ezután röviden. Azt mondotta, hogy minden szegedi iparos megtisztelve érezheti magát, ha *Rósa Izsó* dr.-t választja meg országgyűlési képviselőjéül.

Cserő Ede dr. párttitkár *Szarvady* Lajost és *Back Bernátot*, a párt elnökeit köszöntötte fel, majd azt indítványozta, hogy az első pártvacsora alkalmából táviratban üdvözlőjk az országos nemzeti munkapárt vezérét, *Tisza István* grófot. Az indítványt *egyhangú lelkesedéssel elfogadták*.

Végül *Kormányos Benő* dr. mint vendég

szólalt föl és elítélte azt, hogy a „*sötétség lovagjai kardot emeltek Rósa Izsó ellen*”. A pártvacsorán arra a tapasztalatra jutott, hogy a munkapárt egysége teljességében megvan. Bár ellenzéki, de nyíltan vallja és elmondja bátran Rókuson is, hogy *minden szegedi polgárnak egyenesen kötelessége Rósa Izsóra szavazni*.

Későre járt az idő, a tósztok ezzel véget is értek. Még a Himnuszt énekelték el a választópolgárok, azután a lakoma *Rósa Izsó* dr. lelkes étetésével véget ért.

MEGTORLÁST

Vérfürdőre készül Szerbia. — A menekülő magyarok és osztrákok. — Komitácsik diktálnak Belgrádban. — Szerbia háborút akar ellenünk. — Mit akar a monarchia?

(Saját tudósítónktól.) Belgrádban üldözik a monarchia alattvalóit, magyarok és osztrákok futva menekülnek Zimonyba. Giessl követ ellen merénylet készül: vajszívi békebarátok, gratulálunk önöknek! Merénylőkkel, királygyilkosokkal, komitácsikkal nem lehet interparlamentáris konferenciákon, békegyűléseken tárgyalni, nem lehet udvariaskodni a bomba etikettjének bocskorosaival, nem lehet purparlét és demarsot dobni vissza annak, aki törrel, bombával, revolverrel csinál politikát és vérontás az evangélioma. Nem lehet parfümös üvegcsékkel felelni az örökös bombavetőknél: ezt az ábécét gyilkokkal verték belénk a belgrádi analfabéták.

Most a belgrádi rémületről jönnek hírek. *Pasics* és az összes hivatalos körök ál-

szent mosakodása után *vérfürdőtől* kell félni. A napokban még tréfálkozva emlegettük, hogy a monarchia talán azt kívánja: kezdjék az akciót a gyilkos urak. A gyilkos urak nem tréfálnak: ők elkezdték Szerajevóban, folytatják Belgrádban és ha holnap tovább dédelgetjük őket, itt folytatják magyar földön. Egyszer már Debrecenben megkaptuk a balkáni leckét. Mire várunk még?

Büntetni kell, — mert különben a szerbek büntetnek bennünket. Büntetni kell, mert a harcot úgysem lehet elkerülni és nagyobb okosság, magyarabb okosság szembeszállni vele, mikor még sánszaink vannak. *Nagyobb ellensége a békének, aki az öngyilkosságot tanácsolja, mint aki a kiméletlen leszámolást.*

Szerbia örömmáorban uszík. A már szinte állandó szerb nemzeti diadalittasság — mintha valami megdöbbenő következetességgel irányítaná azokat, — szoros összefüggésben vannak a szerbek merényleteivel. Ma két hete, a *rigómezei* ütközet emlékezetére rendezett nemzeti ünnepen gyilkolták meg szerb összeesküvők a trónörökösünket és ma, *Péter* király nevenapján, úgy rémlett nekünk, mintha bombákkal dolgozó komitácsik vennék át a diktatúrát Belgrádban. *Nem szeretjük a szerbet, ha ünnepel.* Ez az elbizakodott, kulturátlan, vad tömeg a maga féktelenségével *állandó rettegésben* tart minket. Két hét óta tartunk tőle, hogy Belgrádban lakó véreinken boszút állnak Szerajevóért, mert nyilvánvaló volt, hogy hamar ők lesznek hangosabbak, akik megölték saját királyukat és megölték a monarchia trónörökösét is. Nekik áll fölebb, ha látják azt az óvatosságot, mellyel nem merünk *határozottan* fellépni.

OROSZORSZÁG SEMLEGES.

Bécs július 13. Ma délelőtt fölkerestem az orosz nagykövetségnek a *Reisnerstrasse* 43. száma alatt levő palotáját, hogy Oroszországnak a demars ügyében követendő magatartásáról fölvilágosításokat kaphassak. *Sebeko* nagykövet nem volt otthon, nevében egyik titkára közölte velem a következőket:

— *Oroszország ebben az ügyben teljesen semleges marad. Ez a monarchia és Szerbia egymásközt való ügye, melyet egymás közt is kell elintézniök.*

— *Hartwig* őexcellenciája szomorú halálával kapcsolatosan Budapesten olyan hírek terjedtek el, — kérdeztem, — mintha a szerencsétlen halált követnek *előzetes tudomása lett volna* a szerajevói merényletről, s mikor ez az ügy szóba került, jött olyan indulatba, hogy *szélütés érte?*

— Ezek *fölháborítóan aljas hiresztelések* — felelte a titkár, — *egyetlen szó sem igaz belőlük.* Sem *Hartwig*nak, sem — mint szintén elhireszteltek annak idején — a *pétervári köröknek nem volt előzetes tudomásuk* a szerajevói eseményekről. Nyugodtak lehetnek arról, hogy ha akár mi, akár *Hartwig* őexcellenciája megtudtunk volna valamit, nyomban intézkedtünk volna, hogy az aljas és gaz terv kivitele megakadályoztassék. *Hartwig* halálának körülményeiről autentikus híreink nincsenek ugyan, de amennyire hallottuk, *rendes halállal halt meg*, úgy, ahogy a hozzá hasonlóan beteg emberek meghalni szoktak.

tetón a kalapácsok minden fáradalom nélkül dolgoztak, mintha tökéletesen megszerették volna a foglalkozásukat. Csupán *Puninból* és *Baburinból* lett hamu, mintha két kis öreg emberke (hosszu szürkeshakállas egykoron) közel bátorzkodott volna a kályhatűzhöz, a láng megragadta köpenyegük szárnyát és elégette. A hamuvá lett alakocskákon még látszanak az összefont kezek... A hercegnő a szekrénybe helyezte a könyvet és egy darabig az ablaknál állott és régi, nedves háztetőket látott, mert történetesen Budán lakott. Aztán gyors elhatározással felöltözött és a kellemetlen, hűvös esőben megindult a kikopatatott kövi budai utcákon, ahol a szorgalmas esőszemek már minden egyes kódarabban külön kis fészket vájtak maguknak.

A kis cukrászbolton sárga függönyök és a cimerbetűk fakó aranylábairól esőszemek csurogtak alá. — Odabévíről azonban a függőlámpás fénylett és a hercegnő kissé szívdobogva nyitott be, mert már nagyon régen nem volt e helyen.

A finom porcellánfigura helyett, aki ilyenkor bársonysapkáját le szokta venni, idegen arc fogadta a hercegnőt. A régi cukrászkisasszony szöke volt, mint egy nyári vasárnap délután felvidéki városkában, midőn vanília fagyaltot hoztak uzsonnára a bányakapitányékhöz. És most a kisasszony barna volt, sűrű fekete haja volt, a szemöldöke csaknem összeért és a hosszú szempillák alatt oly veszedelmesen kancsalított a szeme, hogy az ember önkéntelenül öngyilkos kadétokra gondolt.

És már a butorok sem voltak a régiiek. A kávé többé nem alt-wien porcellánban szolgált fel az alázatos szöke és a kuglóf, a régi cukrászda híres kuglófia hova lett!... A hercegnő fázósan hallgatta, hogy odakünn a besötétedő utca felett még mindig susognak

az esőszemek bánatos lakói, a régi asszonykőnyvek és a bécsi újságban sem talált többé ismerős névre, amint a főúri társaság legutolsó összejöveteléről olvasott.

Valóban nem lehet csodálkozni, hogy ilyen szomorúságok közepette a hercegnő oly bánatosan hajtotta le a fejét, mint egy ázott virág.

Az ajtó felnyitott és belépett ő.

Most már polgári ruhát viselt (ugy látszik: nyugdíjazták azóta), természetesebb lett és a bajusza is vastagabb, de a hercegnő nyomban megismerte őt.

Talán a szíve is megszűnt dobogni e percekben...

Ő nedves kabátját mormogva felakasztotta, a széket hangosan huzta és mintha egy pillanatig minden azon csodálkozott volna, hogy kardcsörgés nem vegyül a szék robajába. Ó, nem. Őt már nyugdíjazták.

Aztán leült, futó pillantást vetett a sarokban ülő nőre, majd közömbösen felhajtotta a zöld színű pálinkát és nagyot krágokva, levette a falról a bécsi élelaptop... Egy perc múlva már fel is derült a homloka valamely éle felett.

A szegény hercegnő ezt már nem bírhatta tovább. Istenem, mi minden történhetett azóta, hogy az eső esik odakünn? Gyorsan, szinte lábujjhegyen kiosont a cukrászboltból, könnyes szemmel sietett hazáig és csupán egyszer állott meg, hátha mégis felismerte őt, akivel annyi boldog délutánt töltött együtt a kis cukrászbolton és mulasztását pótolva, hosszú léptekkel utána siet?... De nem, sarkantyú nem pengett az esti homályba borult budai utcácskán.

Husz év óta esett az eső.